

Luonnos 2.11.2012

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi väliaikaisesta pankkiverosta sekä laeiksi elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:n ja verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain 18 ja 20 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki väliaikaisesta pankkiverosta. Talletuspankeilta kerättäisiin pankkiveroa, joka suoritettaisiin valtiolle. Pankkiveron suuruus perustuisi talletuspankin vakavaraisuuslaskennan mukaisten riskipainotettujen erien määrään edeltävän kalenterivuoden lopussa. Laki olisi määräaikainen siten, että pankkiveroa kerättäisiin verovuosina 2013-2015, kuitenkin siten, että laki ei olisi yhtä aikaa voimassa mahdollisesti voimaan tulevan kriisinhallintaa koskevan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin kanssa.

Elinkeinotulon verottamisesta annettuun lakiin lisättävän säännöksen mukaan pankkivero ei olisi verotuksessa vähennyskelpoinen erä. Verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annettuun lakiin lisättäisiin säännökset, joiden nojalla Verohallinto voisi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa verotustietoja Finanssivalvonnalle lausunnon antamista varten pankkiveron määräämistä koskevassa asiassa.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 2013 alusta.

YLEISPERUSTELUT

1 NYKYTILA JA KESKEISET EHDOTUKSET

1.1. Nykytila

Viime vuosien finanssikriisistä valtioille aiheutuneiden kustannusten johdosta G20-tasolla ryhdyttiin keskustelemaan siitä, tulisiko sopia yhteisesti pankeilta säännöllisesti perittävästä maksusta tai verosta, jonka avulla voitaisiin etukäteen kerätä varoja tulevien kriisien kustannuksiin. G20-tasolla aloitettu keskustelu johti nopeasti toimenpiteisiin useissa Euroopan maissa. Pääministeri Jyrki Kataisen hallituksen ohjelman mukaan Suomessa otetaan käyttöön pankkivero. Tällä hetkellä ei kuitenkaan ole olemassa eri valtioiden yhdenmukaista linjaa vakausmaksusta tai pankkiverosta.

Lainsäädäntö eräissä yhteisön jäsenvaltioissa

Useat valtiot ovat finanssikriisin seurauksena viime vuosina ottaneet käyttöön vakausmaksun tai pankkiveron. Kukin valtio on tehnyt päätökset omista lähtökohdistaan. Sen vuoksi yhdenmukaista linjaa maksun perusteesta, maksun suuruudesta tai kerättyjen varojen käyttötarkoituksesta ei ole ollut. Lisäksi osa järjestelmistä on pysyviä, osa määräaikaista. Maksun tai veron tavoitteena on ollut joko kerätä rahoituslaitoksilta takaisin varoja, joita on käytetty markkinoiden vakauden ylläpitämiseen, tai varautua kerättävillä varoilla rahoitusmarkkinoiden kriisinhallintaan.

Ensimmäisenä vakausmaksusta päätti *Ruotsi* lokakuussa 2009. Vakausmaksu (*stabilitetsavgift*) on ollut vuodesta 2011 lähtien 0,036 prosenttia vuosittain pankin ja muun luottolaitoksen taseen mukaisista veloista vähennettynä talletussuojan piirissä olevilla talletuksilla, konsernin sisäisillä veloilla ja omalla pääomalla. Maksu kerätään vakauserärahastoon, josta varat siirretään valtion velkojen lyhentämiseen. Samalla valtio on sitoutunut palauttamaan varat rahastolle, jos niitä tarvitaan rahoitusmarkkinoiden vakauden ylläpitämiseksi. Tavoitteena on, että rahaston varat olisivat 2,5 prosenttia bruttokansantuotteesta vuonna 2023.

Saksassa kaikki pankit ovat maksaneet vakauserämaksua (*Bankenabgabe*) vuodesta 2011. Maksun tulee heijastaa pankin systeemistä riskiä. Se puolestaan määritellään pankin velkojen määrän perusteella. Veloista vähennetään kuitenkin talletussuojan piirissä olevat talletukset ja oma pääoma. Maksun suuruus riippuu pankin koosta. Jos pankin maksuperusteiset velat ovat alle 10 miljardia euroa, maksu on 0,02 prosenttia. Velkojen ollessa 10 ja 100 miljardin välillä, maksu on 0,03 prosenttia. Yli 100 miljardin euron veloista maksu on 0,04 prosenttia. Johdannaisille määrätään oma maksu, joka on 0,00015 prosenttia johdannaisien vasta-arvosta. Maksu ei kuitenkaan voi olla enempää kuin 15 prosenttia vuoden voitosta, muttei vähempää kuin 5 prosenttia pääsäännön mukaisesta maksusta. Maksuun liittyvän kannusteen toivotaan vähentävän systeemistä riskiä. Pysyväksi suunniteltu maksu kerätään pankkien vakauden turvaamiseksi perustettuun rahastoon.

Ranskassa on käytössä pankkivero, jonka tuotto menee suoraan valtiontalouden tarpeisiin. Maksu perustuu pankin vakavaraisuuslaskennan omien varojen vähimmäismäärään. Vuosittainen maksu on edellä mainituista varoista 0,25 prosenttia. Myös *Itävallassa*, *Portugalissa*, *Yhdistyneessä kuningaskunnassa* ja *Hollannissa* on otettu käyttöön valtion budjettiin tuloutettava pankkivero. Näissä maissa vero perustuu pankkien ja luottolaitosten taseen velkoihin.

Tyypillistä eurooppalaisille järjestelmille on, että kotimaisen pankin ulkomainen sivuliike kuuluu maksun perusteeseen. Eroavaisuutta on kuitenkin sen suhteen kohdistetaanko maksu maassa toimiviin ulkomaisten pankkien sivuliikkeisiin. Esimerkiksi Ruotsissa, Saksassa ja Ranskassa

maksu tai vero kohdistuu kotimaisiin toimijoihin, jolloin Euroopan talousalueella toimivien pankkien sivukonttorit eivät kuulu isäntävaltion vaan kotivaltion verotuksen piiriin. Tytärpankit sitä vastoin voivat kuulua sijaintivaltionsa verotuksen piiriin. Toisaalta esimerkiksi Yhdistynyt kuningaskunta, Itävalta ja Hollanti verottavat myös maassa toimivia ulkomaisten pankkien sivukonttoreita. Hollannissa verovelvollisten sivukonttoreiden määrää rajoittuu kuitenkin muutamaaan, mikä johtuu 20 miljardin euron alarajasta veropohjassa.

Tanskassa perustettiin lokakuussa 2008 Rahoitusvakaus –niminen valtion omistama yhtiö (Finansiel Stabilitet) turvaamaan Tanskan rahoitusmarkkinoiden vakautta valtion ja pankkisektorin tekemän sopimuksen ja uuden lain (lov om finansiel stabilitet) mukaisesti. Yhtiön tehtävänä on elinkelvottomien pankkien toiminnan hallittu lopettaminen. Yhtiölle mahdollisesti aiheutuvista tappioista pankit kattavat enintään 35 miljardia Tanskan kruunua, mikä vastaa 2 prosenttia bruttokansantuotteesta. Jos tappiot ovat suuremmat, valtio vastaa niistä. Vuonna 2010 pankkien tappiotakausten enimmäismäärä rajattiin 25 miljardiin Tanskan kruunuun. Samalla valtion ja pankkisektorin välinen sopimus umpeutui alkuperäisen sopimuksen mukaisesti. Kunkin pankin takaus- ja maksuosuus määräytyi oman pääoman määrän mukaan. Rahoitusvakaus on ottanut haltuunsa vuoden 2011 loppuun mennessä 11 pankkia.

Direktiiviehdotus pankkien kriisinhallinnasta

Komissio antoi 6 päivänä kesäkuuta 2012 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinhallintakehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/ETY ja 82/891/ETY, direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY ja 2011/35/EU ja asetuksen (EU) n:o 1093/2010 muuttamisesta (KOM(2012) 280 lopullinen), jäljempänä *kriisinhallintadirektiivi*. Ehdotetun kriisinhallintadirektiivin edellyttämiä kansallisia säännöksiä on pääsääntöisesti sovellettava vuoden 2015 alusta. Komissio toteaa ehdotuksessaan, että finanssikriisi on vakavasti koetellut kansallisten viranomaisten ja Euroopan unionin viranomaisten kykyä hallita ongelmia pankkitoimintaa harjoittavissa laitoksissa. Samalla rahoitusmarkkinat EU:ssa ovat kytkeytyneet siten, että yhdessä jäsenvaltiossa syntyneet ongelmat nopeasti leviävät muihin jäsenvaltioihin. Tämän vuoksi komissio käynnisti suunnitelmat finanssialaa koskevan EU:n kriisinhallintakehikon säätämiseksi.

Komission mukaan tarvitaan tehokas politiikkakehys, jolla laitosten epäonnistumiset voidaan hallita tarkoituksenmukaisella tavalla ja estää epäonnistumisten tartunta muihin laitoksiin. Tilanteen korjaamiseksi komissio ehdottaa säädettäväksi direktiivin, jossa on kolme keskeistä osa-aluetta: ensinnäkin valmistelevat ja ennalta ehkäisevät toimenpiteet, toiseksi varhainen puuttuminen ja kolmanneksi kriisinhallintakehys, joka sisältää myös kriisinhallintakehikot.

Direktiivi koskisi luottolaitoksia, niin sanotun omien varojen direktiivin (2006/49/EY) soveltamisalan piiriin kuuluvia sijoituspalveluyrityksiä, niin sanotussa luottolaitosdirektiivissä (2006/48/EY) tarkoitettuja rahoituslaitoksia, eräitä muita omistusyhteisöjä ja osin myös Euroopan talousalueen ulkopuolisissa valtioissa toimiluvan saaneiden luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten EU:n alueella sijaitsevia sivuliikkeitä.

Direktiivillä perustettaisiin kriisinhallintakehikojen eurooppalainen järjestelmä. Se muodostuisi kansallisista rahoitusjärjestelyistä, kansallisten järjestelyjen välisestä lainauksesta sekä ryhmäkriisinhallintakehikossa sovellettavista kansallisten rahoitusjärjestelyjen keskinäistämistä. Rahoitusjärjestelyn varoja saa käyttää ainoastaan kriisinhallintakehikomainen direktiivissä määriteltyihin kriisinhallintakehikoihin. Rahoitusjärjestelyjen tavoitteena on se, että veronmaksajien varoja ei jouduttaisi tulevissa kriiseissä käyttämään kriisistä aiheutuvien toimenpiteiden rahoittamiseen. Varat kerättäisiin vähintään vuotuisina maksuina jäsenvaltiossa toimiluvan saaneilta laitoksilta. Direktiiviehdotuksessa laitoksella tarkoitetaan luottolaitoksia ja

sijoituspalveluyrityksiä. Maksut pohjautuisivat laitosten riskiprofiiliin. Laitosten olisi suoritettava jälkikäteen ylimääräisiä maksuja, jos järjestelyn varat eivät riitä kriisinratkaisun rahoittamiseen.

1.2. Keskeiset ehdotukset

Yleistä

Hallitus on päätnyt esittämään tässä vaiheessa mahdollisimman yksinkertaista ratkaisua väliaikaiseksi pankkiveroksi. Yksinkertaista ratkaisua puoltaa esitetty lain lyhyt voimassaoloaika ja tavoite saattaa laki voimaan jo vuoden 2013 alusta.

Ehdotuksen mukainen pankkivero suoritettaisiin valtiolle eikä vero olisi tuloverotuksessa vähennyskelpoinen, joten valtiontalouden tulot lisääntyisivät kokonaisuudessaan veron määrällä.

Valmisteilla olevassa kriisinhallintadirektiivissä on tarkoitus määritellä Euroopan unionin tasolla yhdenmukaiset periaatteet ja kriteerit kriisinratkaisurahastojen maksujen keräämiselle. Direktiiviehdotuksen mukaan direktiivin edellyttämiä kansallisia säännöksiä olisi pääsääntöisesti sovellettava vuoden 2015 alusta. Ehdotettu pankkivero ei ole tarkoitettu olemaan voimassa yhtä aikaa direktiivin mukaisen mallin kanssa. Koska ei kuitenkaan ole täyttä varmuutta siitä, milloin direktiivin osalta päästään ratkaisuun ja milloin direktiivin mukainen lainsäädäntö olisi voimassa, pankkiverosta annetulle laille ehdotetaan kolmen vuoden määräaika eli lakia sovellettaisiin verovuosina 2013 – 2015. Jos Euroopan komission antaman kriisinratkaisudirektiiviehdotuksen pohjalta Euroopan unionin tasolla päästään ratkaisuun siten, että direktiivin mukainen lainsäädäntö pantaisiin täytäntöön kansallisesti jo vuoden 2015 alusta lukien, ehdotettu laki vastaavasti kumottaisiin.

Kriisinhallintadirektiivin käsittelyn etenemisestä riippumatta valtiovarainministeriössä on tarkoituksena aloittaa vakausmaksua koskevan kansallisen lainsäädännön valmistelu. Valmistelussa otetaan huomioon yhteensopivuus muiden Euroopan maiden vakausmaksujen tai pankkiverojen kanssa. Jos Euroopan unionin tasolla ei päästä kriisinhallintadirektiiviehdotuksen pohjalta yhtenäiseen ratkaisuun, korvautuisi ehdotettu pankkivero kansallisella vakausmaksulla.

Esityksen tavoitteena on myös lisätä pankkien välistä neutraalisuutta Pohjoismaiden välillä. Suomen pankkimarkkinoilla on kaksi merkittävää pankkia, jotka ovat ulkomaisten pankkikonsernin tytäryrityksiä. Ruotsissa pankeilta kerätään vakausmaksua ja Tanskassa pankeilta on kerätty yhteensä noin 25 miljardin Tanskan kruunun maksut rahoitusmarkkinoiden tervehdyttämiseksi.

Koska pankkikonsernin sisällä tase-erien siirtäminen rajojen yli on varsin yksinkertaista, ei ole perusteltua, että Suomi tarjoaisi ulkomaisille pankkikonserneille kannusteita tehdä tasesiirtoja verotuksen tai vakausmaksun perusteella.

Pankkivero

Esityksessä ehdotetaan, että Suomessa otettaisiin käyttöön vuosittain maksettava pankkivero, joka perustuisi vakavaraisuuslaskennan mukaisten riskipainotettujen erien yhteismäärään, jäljempänä *riskipainotettujen erien määrä*. Riskipainotettujen erien määrä muodostaa osan pankkien vakavaraisuuden laskennan tunnusluvuista, jotka pankin on ilmoitettava niiden toimintaa valvovalle Finanssivalvonnalle. Riskipainotetuissa erissä otetaan huomioon luottoriski, toiminnallinen riski, valuutta- ja hyödykeriski ja kaupankäyntivarastoon liittyvä riski. Pankin vakavaraisuussuhde muodostuu pankin omien varojen suhteesta riskipainotettuihin eriin.

Veron määrä olisi kiinteä 0,125 prosenttia riskipainotettujen erien määrästä. Tavoitteena on, että vero heijastaisi kunkin talletuspankin potentiaalista riskiä markkinoiden vakaudelle, joten vähäriskistä toimintaa harjoittavien pankkien vero olisi keskimääräistä pienempi.

Verovelvollinen

Pankkiverovelvollisia olisivat suomalaiset talletuspankit. Verovelvollisuuden ulkopuolelle jäisivät ulkomaisten pankkien Suomessa toimivat sivuliikkeet. Tämä sen vuoksi, että vältettäisiin ulkomaisten pankkien Suomessa toimivien sivuliikkeiden joutuminen kaksinkertaisen maksun tai veron kohteeksi. Suomalaisten pankkien ulkomaiset sivuliikkeet ovat puolestaan osa pääliikettä ja kuuluisivat siten veron soveltamisalaan. Ehdotettu malli vastaa tältä osin Ruotsin mallia vakausmaksusta.

Komission ehdottaman kriisinhallintadirektiivin tullessa voimaan maksuvelvollisten joukko määräytyisi direktiivissä määritellyin periaattein. Ehdotettu sääntely vastaisi kuitenkin direktiiviehdotuksen mallia siinä suhteessa, että Euroopan talousalueella kotipaikkaa pitävien ulkomaisten pankkien Suomessa olevat sivuliikkeet eivät olisi verovelvollisia.

Verotusmenettely ja muutoksenhaku

Pankkivero olisi oma-aloitteisesti suoritettava vero. Veron peruste olisi talletuspankilla edellisen kalenterivuoden päättyessä olleiden riskipainotettujen erien riskipainotettu määrä. Talletuspankeilla on velvollisuus ilmoittaa vakavaraisuuslaskennan tunnusluvut neljännesvuosittain Finanssivalvonnalle, jolloin yksi ilmoitus koskee tilannetta kalenterivuoden päättyessä. Näin ollen on selkeää ottaa veron määräytymisen perusteen ajankohdaksi sellainen ajankohta, jolta talletuspankit jo nykyisin laskevat ja antavat tiedot. Talletuspankin olisi maksettava vero verovuoden kuluessa viimeistään huhtikuun loppuun mennessä.

Lakiin sisältyisivät myös muutoksenhakua koskevat säännökset, jotka noudattaisivat nykyisin verotusmenettelyssä sovellettavia säännöksiä. Veron kannossa noudatettaisiin veronkantolain (609/2005) säännöksiä.

2. ESITYKSEN VAIKUTUKSET

2.1. Taloudelliset vaikutukset

Pankkiveron tavoiteltu tuotto on vuosittain 170 miljoonaa euroa. Kun veropohjan muodostavat talletuspankkien yhteenlasketut riskipainotetut erät ovat lähes 140 miljardia euroa, tuottotavoite saavutetaan 0,125 prosentin maksulla. Pankkivero jakautuu pankkien kesken niiden riskipainotettujen erien suhteessa.

Vuonna 2011 talletuspankkien maksamien tuloverojen määrä oli yhteensä noin 460 miljoonaa euroa, joten pankkivero tulisi lisäämään pankkien valtiolle maksamien verojen ja veronluonteisten maksujen määrää runsaalla kolmanneksella.

Talletuspankit toimivat taloudessa rahoituksenvälittäjinä, jotka hankkivat itselleen rahoitusta talletuksilla sekä erilaisilla markkinainstrumenteilla ja jotka käyttävät varat muun muassa luottojen myöntämiseen yrityksille ja kotitalouksille. Pankkivero lisäisi tämän välitystoiminnan kustannuksia, mikä saattaa näkyä uusien lainojen korkomarginaalien ja pankkien asiakkailtaan perimien muiden maksujen nousuna. Niihin kohdistuu jo nyt tuntuvia nousupaineita meneillään olevien sääntelyuudistusten samoin kuin velkakriisin aikaansaaman pankkien oman varainhankinnan kallistumisen vuoksi. Näiden muiden sääntelyuudistusten vaikutuksen lainojen korkomarginaaleihin on arvioitu olevan puolesta prosenttiyksiköstä prosenttiyksikköön. Pankkiveron vaikutus olisi merkittävästi pienempi kuin muiden sääntelyuudistusten vaikutukset. Pankkiluottojen kallistuminen voi heikentää investointeja ja sitä kautta talouden kasvua, mikä näkyy viime kädessä myös valtion ja muiden veronsaajien verotulokertymissä.

Pankkiverolla ei arvioida olevan vaikutusta pankkien henkilökunnan määrään.

Ehdotettu malli saattaa aiheuttaa paineita pankkien osalta myös yritysjärjestelyihin, joilla olisi vaikutusta veron kertymään. Pankkiveron määräaikaisuuden ja sen, että koko Euroopan tasolla maksun keräämistapa olisi näillä näkymin vuonna 2015 yhdenmukaistettu, voidaan kuitenkin arvioida pienentävän riskiä tällaisiin yritysjärjestelyihin.

2.2. Hallinnolliset vaikutukset

Pankkivero olisi uusi vero, jonka johdosta Verohallinnolle aiheutuisi jossain määrin hallinnollista työtä ja kustannuksia.

Talletuspankkien on ilmoitettava vakavaraisuus Finanssivalvonnalle neljännesvuosittain. Kyseessä on siten erä, jonka talletuspankit jo muutoinkin laskevat ja ilmoittavat Finanssivalvonnalle, jolloin veron perusteen laskennan ja ilmoittamisen osalta talletuspankeille ei tulisi aiheutumaan mainittavaa lisätyötä.

3. ASIAN VALMISTELU

Esitys on valmisteltu valtiovarainministeriössä. [Ehdotuksesta on pyydetty lausunnot Finanssivalvonnalta, Finanssialan Keskusliitolta, Verohallinnolta, Ahvenanmaan maakuntahallitukselta....]

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotusten perustelut

1.1. Laki väliaikaisesta pankkiverosta

1 §. *Pankkivero.* Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi uusi laki verovuosina 2013 -2015 perittävästä pankkiverosta. Pankkivero suoritettaisiin valtiolle.

2 §. *Verovelvollinen.* Ehdotuksen mukaan suomalaiset talletuspankit olisivat velvollisia maksamaan pankkiveroa. Talletuspankilla tarkoitettaisiin luottolaitostoiminnasta annetun lain 9 §:n mukaista talletuspankkia. Selvyyden vuoksi pykälässä todettaisiin, että verovelvollisuus koskisi suomalaisia talletuspankkeja. Verovelvollisuuden ulkopuolelle jäisivät ulkomaisten talletuspankkien Suomessa toimivat sivuliikkeet. Ulkomaisten pankkikonsernien suomalaiset tytäryhtiöt olisivat verovelvollisia.

Pankkiveroa olisi velvollinen suorittamaan talletuspankki, joka harjoittaa talletuspankkitoimintaa verovuoden alkaessa. Verovelvollisuus ja verovelvollinen määräytyisi siten verovuoden alkamishetken eli kalenterivuoden alun tilanteen mukaan. Yritysjärjestelyssä vastaanottavana osapuolena olevan talletuspankin vastuusta verovuoden pankkiverosta säädettäisiin 13 §:ssä.

3 §. *Verovuosi.* Pankkiveron verovuodeksi säädettäisiin kalenterivuosi.

4 §. *Pankkiveron määrä.* Pykälän 1 momentissa säädettäisiin verovuodelta suoritettavan pankkiveron määrästä, joka olisi 0,125 prosenttia vakavaraisuuslaskennan mukaisten riskipainotettujen erien yhteismäärästä, eli riskipainotettujen erien määrästä. Riskipainotetuissa erissä otetaan huomioon luottoriski, toiminnallinen riski, valuutta- ja hyödykeriski ja kaupankäyntivarastoon liittyvä riski. [kohdan muotoilua tarkistetaan vielä]

Pykälän 2 momentin mukaan riskipainotetut erät otettaisiin pankkiveron määräytymisen perusteeksi verovuotta edeltävän kalenterivuoden päättymishetken mukaisena. Luottolaitostoiminnasta annetun lain 148 §:n mukaan talletuspankin tilikausi on kalenterivuosi. Ainoastaan toimintaa aloitettaessa tai lopetettaessa tilikausi voi olla lyhyempi tai pidempi, kuitenkin enintään 18 kuukautta.

Esimerkki:

Jos talletuspankki aloittaisi toimintansa 1.11.2013 ja ensimmäinen tilikausi päättyisi 31.12.2014, talletuspankki maksaisi pankkiveroa ensimmäisen kerran verovuodelta 2014 sillä 31.12.2013 olleiden riskipainotettujen erien määrän mukaan.

5 §. *Toimivaltainen viranomainen.* Pykälän nojalla Verohallinnon tehtävänä olisi pankkiveron suorittamisen valvonta, veron määrääminen ja palauttaminen sekä veronkanto.

6 §. *Pankkiveron maksaminen ja ilmoittaminen.* Pankkivero olisi luonteeltaan oma-aloitteinen vero. Verovelvollisen olisi itse laskettava suoritettavan veron määrä ja maksettava se Verohallinnolle. Verovelvollinen ilmoittaisi veron perusteena olevat tiedot Verohallinnolle lähtökohtaisesti viestitietona maksaessaan veron tilisiirtona. Tarkoituksena on, että Verohallinnolle ilmoitettaisiin verovelvollisen ja verovuoden yksilöivien tietojen ohella ainakin tiedot riskipainotettujen erien määrästä, josta vero on laskettu. Kuluvan verovuoden vero olisi maksettava ja ilmoitus tehtävä viimeistään huhtikuun 30 päivänä. Verohallinto antaisi tarkemmat määräykset veron maksutavasta ja ilmoitettavista tiedoista.

7 §. *Veron maksuunpano.* Pykälässä säädettäisiin tilanteista, joissa Verohallinto joutuisi maksuunpanemaan veron. Pykälän 1 momentin mukaan Verohallinto määräisi veron verovelvollisen maksettavaksi, jos veroa ei olisi suoritettu 6 §:ssä säädettyssä määräajassa tai sen jälkeen ennen veron maksuunpanoa, jolloin verolle määrättäisiin myös veronlisäystä.

Pykälän 2 momentin mukaan Verohallinto määräisi veron veronlisäyksineen myös siinä tapauksessa, että verovelvollinen on tehnyt 14 §:ssä tarkoitetun hakemuksen aiheettomasti suoritettun veron palauttamisesta, mutta osoittautuu, että hakemuksen perusteella palautettu vero olisikin tullut suorittaa. Veron määräämisen edellytyksenä olisi tällöin se, että veroa on palautettu aiheettomasti verovelvollisen antamien virheellisten tai puutteellisten tietojen johdosta.

Pykälän 3 momentin mukaan päätös veron määräämisestä olisi tehtävä viiden vuoden kuluessa asianomaisen verovuoden päättymisestä. Ennen maksuunpanopäätöksen tekemistä Verohallinnon olisi kuultava verovelvollista.

8 §. *Arviomaksuunpano.* Pykälässä säädettäisiin veron määräämisestä arvioimalla. Verohallinto määräisi veron arvioimalla, jos verovelvollinen on kokonaan laiminlyönyt veron ilmoittamisen tai on ilmoittanut sitä ilmeisesti liian vähän eikä ole kehotuksesta huolimatta antanut veron määräämistä varten tarvittavia tietoja.

9 §. *Veronlisäys.* Pykälässä säädettäisiin pankkiverolle laskettavasta ja määrättävästä veronlisäyksestä. Jos vero maksettaisiin säädetyn määräajan jälkeen, verovelvollisen olisi veron maksamisen yhteydessä laskettava ja maksettava oma-aloitteisesti myös veronlisäys. Jos verovelvollinen ei olisi oma-aloitteisesti maksanut veronlisäystä, Verohallinto määräisi veronlisäyksen. Samoin veronlisäys määrättäisiin, jos vero maksuunpantaisiin.

Veronlisäys laskettaisiin veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa (1556/1995) säädetyllä tavalla. Veronlisäys olisi määrältään korkolain (633/1982) 12 §:ssä tarkoitettu viitekorko lisättynä seitsemällä prosenttiyksiköllä. Tämän hetkinen veronlisäyksen määrä on xxx prosenttia. Jos Verohallinto määrää verovelvollisen maksettavaksi aiheettomasti palautettua veroa, joka on palautettu hakijan antamien virheellisten tai puutteellisten tietojen johdosta, veronlisäys laskettaisiin palautuspäivästä veron maksamiselle asetettavaan eräpäivään, viimeksi mainittu päivä mukaan lukien.

10 §. *Veronkorotus.* Pykälässä säädettäisiin pankkiverolle määrättävästä veronkorotuksesta, joka aiheutuu ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönnistä. Veronkorotus voitaisiin määrätä, jos verovelvollinen antaa Verohallinnolle pankkiveroa koskevan virheellisen tai olennaisesti puutteellisen ilmoituksen tai tiedon taikka muuten laiminlyö ilmoittamisvelvollisuutensa.

Veronkorotuksen määrä olisi porrastettu ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönnin vakavuusasteen mukaan. Pykälän 1 momentin mukaan veron määrää voitaisiin korottaa enintään 30 prosentilla, jos verovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen tai muun tiedon tai asiakirjan olennaisesti myöhässä, virheellisenä tai olennaisesti puutteellisenä taikka jos verovelvollinen on muutoin laiminlyönyt kokonaan tai osittain ilmoittamisvelvollisuutensa, eikä laiminlyöntiä ole pidettävä vähäisenä.

Pykälän 2 momentin mukaan veron määrää voitaisiin korottaa vähintään 20 ja enintään 50 prosentilla, jos verovelvollinen on tahallaan tai törkeästi huolimattomuudesta antanut puutteellisen, erehdyttävän tai väärän ilmoituksen, muun tiedon tai asiakirjan taikka jättänyt muutoin ilmoittamisvelvollisuutensa täyttämättä, ja menettely on ollut omiaan aiheuttamaan sen, että verovelvollinen vapautuu veron suorittamisesta.

Pykälän 3 momentin mukaan veron määrää voitaisiin korottaa vähintään 50 prosentilla ja enintään 100 prosentilla, jos 2 momentissa tarkoitettua verovelvollisen menettelyä ottaen huomioon sillä saavutettavissa oleva hyöty ja asiaan muutoin vaikuttavat olosuhteet on pidettävä törkeänä.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin, että veronkorotus määrättäisiin vain siitä veron määrästä, jota ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönti on koskenut.

11 §. *Valitusosoitus ja maksuunpannun veron maksaminen.* Pykälän mukaan veron tai veronkorotuksen maksuunpanoa koskevaan päätökseen olisi liitettävä valitusosoitus. Lisäksi pykälässä säädettäisiin, että maksuunpannun veron eräpäivän määräytymisestä säädettäisiin valtiovarainministeriön asetuksella. Veronkannosta annetun asetuksen (747/2005) 3 §:n 3 momentin mukaan Verohallinnon maksuunpanemat oma-aloitteiset verot ja maksut, jotka eivät kuulu verotililain (604/2009) soveltamisalaan, erääntyvät maksettaviksi viimeistään kolmen viikon kuluttua veron määräämisestä.

12 §. *Veronkanto.* Pankkiveron kanto, perintä ja palauttaminen toimitettaisiin siten kuin veronkantolaissa (609/2005) ja sen nojalla säädetään tai määrätään. Pankkiveroon ei siten sovellettaisi verotilimenettelyä.

13 §. *Vastuu verosta yritysjärjestelytilanteessa.* Ehdotetun 2 §:n mukaan talletuspankki, joka harjoittaa talletuspankkitoimintaa verovuoden alkaessa, olisi velvollinen suorittamaan verovuoden pankkiveron. Ehdotetussa 13 §:ssä säädettäisiin vastaanottavan yhtiön verovastuusta silloin, kun verovelvollinen talletuspankki on ollut luovuttavana osapuolena verovuoden aikana tapahtuneessa yritysjärjestelyssä. Ehdotetun 1 momentin mukaan sulautumisessa ja jakautumisessa vastaanottavana yhtiönä oleva talletuspankki olisi verovelvollisen ohella vastuussa suoritettavasta pankkiverosta. Vastaanottava talletuspankki olisi vastuussa sulautuvan ja jakautuvan pankin pankkiveron koko määrästä.

Pykälän 2 momentissa ehdotetaan, että jos verovelvollinen luovuttaisi verovuoden aikana liiketoimintansa joko kokonaan tai osittain, vastaisi liiketoiminnan vastaanottanut yhtiö siitä osasta verovuonna suoritettavasta pankkiverosta, joka vastaa liiketoiminnan vastaanottaneelle yhtiölle siirtyneiden riskipainotettujen erien suhteellista osuutta liiketoiminnan luovuttaneen talletuspankin riskipainotettujen erien kokonaismäärästä ennen luovutusta.

Pykälän 3 momentin mukaan vastuun toteuttamisesta olisi voimassa mitä siitä veronkantolain 8 luvussa säädetään. Veronkantolain 40 §:n mukaisesti verovelvollinen ja verosta vastuussa olevat olisivat yhteisvastuullisesti vastuussa veron maksamisesta.

14 §. *Aiheettomasti suoritettu vero.* Pykälässä säädettäisiin aiheettomasti tai liikaa suoritettun pankkiveron palauttamisesta verovelvollisen hakemuksesta. Verovelvollisen olisi tehtävä Verohallinnolle hakemus veron palauttamisesta viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jolta vero on suoritettu.

15 §. *Oikaisu verovelvollisen hyväksi.* Pykälässä säädettäisiin viranomaisaloitteisesta oikaisusta verovelvollisen hyväksi. Verohallinto oikaisisi pankkiveroa koskevan päätöksensä, jos se valitusta käsitellessään tai muutoin toteaa, että päätös on verovelvollisen vahingoksi virheellinen. Verolainsäädännössä tavanomaisesti säädetyn mukaisesti oikaisua ei kuitenkaan tehtäisi, jos sama asia on jo ratkaistu valitukseen annetulla päätöksellä.

Oikaisupäätös voitaisiin tehdä viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jota oikaistava päätös koskee tai 60 päivän kuluessa oikaistavan päätöksen tekemisestä taikka verovelvollisen näiden määräaikojen kuluessa tekemän vaatimuksen perusteella myöhemminkin.

16 §. *Muutoksenhaku hallinto-oikeuteen.* Pykälässä säädettäisiin muutoksenhausta Verohallinnon tekemään pankkiveroa koskevaan päätökseen. Päätökseen haettaisiin muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Toimivaltainen hallinto-oikeus olisi se hallinto-oikeus, jonka tuomiopiirissä verovelvollisen kotikunta on ollut verovuotta edeltävän vuoden lopussa.

Muutoksenhaun kohteena voisi olla vain Verohallinnon päätös. Sen sijaan jos veroa olisi suoritettu oma-aloitteisesti liikaa ilman, että Verohallinto olisi antanut asiasta päätöksen, verovelvollinen voisi tehdä 14 §:ssä tarkoitetun palautushakemuksen, jolloin Verohallinto palauttaisi aiheettomasti tai liikaa suoritettua veron.

Muutoksenhakuoikeus olisi verovelvollisella ja veronsaajien oikeudenvalvontayksiköllä. Verovelvollisen valitusaika olisi viisi vuotta verovuoden päättymisestä, kuitenkin aina 60 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön valitusaika olisi 30 päivää päätöksen tekemisestä.

Ehdotetun 15 §:n mukaan Verohallinto käsitelisi valituksen ensin oikaisuasiana. Jos Verohallinto hyväksyisi valituksessa tehdyn vaatimuksen, se oikaisisi valituksenalaisen päätöksen, ja valitus raukeaisi. Jos vaatimusta ei esimerkiksi hyväksyttäisi kokonaan, Verohallinnon olisi annettava hyväksymättä jääneen valituksen osalta lausuntonsa ja siirrettävä valitus tältä osin hallinto-oikeuden käsiteltäväksi.

Hallinto-oikeuden olisi varattava valituksen ja Verohallinnon lausunnon johdosta joko verovelvolliselle tai Veronsaajien oikeudenvalvontayksikölle tilaisuus vastineen antamiseen riippuen siitä, kumpi on ollut muutoksenhakijana. Tarvittaessa muutoksenhakijalle olisi varattava tilaisuus vastaselityksen antamiseen.

17 §. *Muutoksenhaku korkeimpaan hallinto-oikeuteen.* Hallinto-oikeuden päätökseen saisi hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntäisi valitusluvan. Valitusoikeus korkeimpaan hallinto-oikeuteen olisi niillä, jotka voivat hakea muutosta Verohallinnon päätökseen. Muutoksenhaussa noudatettaisiin, mitä verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) 70 ja 71 §:ssä säädetään.

18 §. *Veron suorittaminen muutoksenhaun aikana.* Vero olisi muutoksenhausta huolimatta maksettava säädettynä aikana.

19 §. *Verosta vastuussa olevan muutoksenhakuoikeus.* Verosta 13 §:n nojalla vastuussa olevalla olisi sama muutoksenhakuoikeus kuin verovelvollisella.

20 §. *Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön kuuleminen ja tiedoksianto.* Pykälän mukaan Veronsaajien oikeudenvalvontayksikköä kuultaisiin ja päätös annettaisiin tiedoksi siten, että Veronsaajien oikeudenvalvontayksikölle varataan tilaisuus tutustua verotusasiakirjoihin. Säännös koskisi pankkiveroa koskevan asian käsittelyä Verohallinnossa ja Verohallinnon tekemän päätöksen tiedoksiantoa Veronsaajien oikeudenvalvontayksikölle.

21 §. *Päätös Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön pyynnöstä.* Pykälässä säädettäisiin päätöksen tekemisestä Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön pyynnöstä. Jos Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö katsoo, että verovelvollisen maksettavaksi olisi määrättävä veroa, veron lisäystä tai veronkorotusta, Verohallinnon olisi yksikön pyynnöstä tehtävä asiassa päätös, johon liitetään valitusosoitus.

22 §. *Oikaisu muutoksenhaun perusteella.* Pykälässä säädettäisiin verotuksen muuttamisesta, kun muutoksenhaun johdosta vero on poistettu tai sitä on alennettu taikka veroa on määrätty tai korotettu. Vero palautettaisiin tai perittäisiin säädettyine korkoseuraamuksineen.

23 §. *Palautettavalle määrälle maksettava korko.* Pykälän mukaan veroa palautettaessa maksettaisiin palautettavalle veron määrälle veronkantolain 22 §:ssä säädetty korko. Siten korko maksettaisiin vuotuisena korkona, joka on korkolain (/) 12 §:ssä tarkoitettu kutakin kalenterivuotta edeltävän puolivuotiskauden viitekorko vähennettynä kahdella prosenttiyksiköllä. Tällä hetkellä koron määrä on xxxx prosenttia. Palautuskorko laskettaisiin siitä päivästä lukien, jolloin verovelvollinen oli maksanut palautettavan veron, veron palautuspäivään.

24 §. *Tiedonantovelvollisuus ja kirjanpidon tarkastus.* Pykälässä säädettäisiin verovelvollisen tiedonantovelvollisuudesta pankkiveron valvontaa ja määräämistä varten ja pankkiveroon liittyvästä kirjanpidon tarkastuksesta.

Pykälän 1 momentin mukaan verovelvollisen olisi Verohallinnon vaatimuksesta annettava Verohallinnolle veron valvontaa ja määräämistä varten tarvittavat tiedot, asiakirjat ja muu tarpeellinen selvitys pankkiveron suorittamisvelvollisuudesta ja perusteista.

Pykälän 2 momentin mukaan verovelvollisen olisi Verohallinnon kehotuksesta esitettävä tarkastettavaksi kirjanpitonsa ja muu aineisto, joka saattaa olla tarpeen veroa määrättäessä tai veroa koskevaa muutoksenhakua käsiteltäessä.

25 §. *Verohallinnon tiedonsaanti ja tarkastusoikeus.* Pykälässä säädettäisiin sivullisen velvollisuudesta antaa Verohallinnolle tietoja pankkiveroa varten. Verohallinnon oikeudesta saada pankkiverotuksen toimittamista varten tietoja sivulliselta ja viranomaiselta sekä oikeudesta tarkastaa ne asiakirjat, joista sivullisen tiedonantovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja voi olla saatavilla, olisi voimassa, mitä verotusmenettelystä annetun lain 19 - 25 §:ssä säädetään. Tiedonantovelvollisuus käsittäisi verotusmenettelystä annetun lain 19 §:n ja 20 §:n mukaisen sivullisen ja viranomaisen velvollisuuden antaa Verohallinnon kehotuksesta tietoja yksittäistapauksessa.

26 §. *Finanssivalvonnan tiedonantovelvollisuus.* Pykälässä säädettäisiin Finanssivalvonnan tiedonantovelvollisuudesta pankkiveroa koskevissa asioissa. Pankkivero kohdistuisi talletuspankkeihin, joita Finanssivalvonta valvoo ja pankkiveron perusteena käytettäisiin samoja tietoja, jotka talletuspankit ilmoittavat vakavaraisuusvalvontaa varten Finanssivalvonalle. Tämän vuoksi on perusteltua, että pankkiverotuksessa voitaisiin tarvittaessa hyödyntää Finanssivalvonnan asiantuntemusta.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että Finanssivalvonnan olisi toimitettava verovalvontaa varten Verohallinnolle luettelo talletuspankeista. Luettelo olisi toimitettava viimeistään tammikuun 31 päivä. Luettelon avulla Verohallinto voisi valvoa, että kaikki pankkiveron suorittamiseen velvolliset suorittavat veron.

Pykälän 2 momentin mukaan Finanssivalvonnan olisi annettava Verohallinnon pyynnöstä lausuntoja pankkiveron suorittamisvelvollisuudesta ja perusteista. Lausunto voisi olla tarpeen esimerkiksi silloin, kun verotuksessa syntyy epäselvyys yksittäisen verovelvollisen verovelvollisuudesta tai siitä, mitä eriä pankkiveron perusteeseen tulee lukea.

27 §. *Veron kiertäminen.* Pykälä sisältäisi tavanomaisen veron kiertämisen estämistä koskevan yleislausekkeen. Siten, jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on annettu sellainen sisältö tai muoto, joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta, tai jos on ryhdytty muuhun

toimenpiteeseen ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että verosta vapauduttaisiin, olisi veroa määrättäessä meneteltävä niin kuin asiassa olisi käytetty oikeaa muotoa.

28 §. *Rangaistussäännös.* Pykälässä olisi viittaussäännös rikoslain (39/1889) 29 luvun 1-3 §:n veropetosta koskeviin säännöksiin, joita sovellettaisiin myös pankkiveroon.

26 §. *Voimaantulo.* Laki ehdotetaan tulemaan voimaan ____ _____. Lakia sovellettaisiin vuosilta 2013 – 2015 suoritettavaan pankkiveroon.

1.2. Laki elinkeinotulon verottamisesta

Elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:ää ehdotetaan muutettavaksi siten, että pykälään lisättäisiin uusi 10 kohta. Uuden 10 kohdan mukaan talletuspankkien pankkivero ei olisi verotuksessa vähennyskelpoinen erä. Pykälän 9 kohtaan tehtäisiin 10 kohdan lisäämisestä johtuva tekninen muutos.

1.3. Laki verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain 18 ja 20 §:n muuttamisesta

18 §. *Verohallinnon oikeus tietojen oma-aloitteiseen antamiseen.* Pankkiverosta annettavan lain 26 §:n mukaan Verohallinto voisi pyytää Finanssivalvonnalta lausuntoja pankkiveroa koskevissa asioissa. Lausunto voisi koskea myös yksittäisen verovelvollisen velvollisuutta suorittaa pankkiveroa ja pankkiveron perustetta. Pankkiveroa koskevat verotustiedot ja -asiakirjat ovat salassa pidettäviä verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain mukaisesti. Jotta Verohallinto voisi salassapitosäännöksistä poiketen luovuttaa Finanssivalvonnalle lausunnon antamista varten tarpeelliset yksittäistä verovelvollista koskevat verotustiedot, 18 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 8 kohta, jossa säädetään Verohallinnon oikeudesta antaa tarpeelliset verotustiedot Finanssivalvonnalle lausunnon antamiseksi pankkiveron määrittämisestä koskevassa asiassa. Pykälän 7 kohtaan tehtäisiin 8 kohdan lisäämisestä johtuva tekninen muutos.

20 §. *Tietojen antaminen erälle viranomaisille.* Lain 20 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 7 kohta Verohallinnon oikeudesta antaa pyynnöstä tarpeelliset verotustiedot Finanssivalvonnalle lausunnon antamiseksi pankkiveron määrittämisestä koskevassa asiassa. Säännös on tarpeen, jotta Finanssivalvonta voisi pyytää Verohallinnolta mahdollisesti tarvitsemansa lisätiedot Finanssivalvonnan käsiteltävänä olevassa lausuntoasiassa. Pykälän 6 kohtaan tehtäisiin 7 kohdan lisäämisestä johtuva tekninen muutos.

2. Voimaantulo.

Lait ehdotetaan tuleviksi voimaan vuoden 2013 alusta. Lakeja sovellettaisiin vuosina 2013 – 2015 suoritettavaan pankkiveroon.

Edellä ehdotetun perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

Lakiehdotukset

1. Laki väliaikaisesta pankkiverosta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 § *Pankkivero*

Tässä laissa säädetään valtiolle verovuosina 2013 - 2015 suoritettavasta pankkiverosta.

2 § *Verovelvollinen*

Pankkiveroa on velvollinen suorittamaan luottolaitostoiminnasta annetun lain (121/2007) 9 §:ssä tarkoitettu suomalainen talletuspankki, joka harjoittaa talletuspankkitoimintaa verovuoden alkaessa.

3 § *Verovuosi*

Verovuosi on kalenterivuosi.

4 § *Pankkiveron määrä*

Pankkiveron määrä on 0,125 prosenttia vakavaraisuuslaskennan mukaisten riskipainotettujen erien yhteismäärästä, jäljempänä *riskipainotettujen erien määrä*. [kohdan muotoilua tarkistetaan vielä]

Verovuoden pankkiveron suuruus määräytyy verovuotta edeltävän kalenterivuoden viimeisenä päivänä olleiden riskipainotettujen erien määrän mukaan.

5 § *Toimivaltainen viranomainen*

Verohallinnon tehtävänä on veron suorittamisen valvonta, veron määrittäminen ja palauttaminen sekä veronkanto.

6 § *Pankkiveron maksaminen ja ilmoittaminen*

Verovelvollisen on maksettava vero sekä ilmoitettava veron määrää ja perustetta koskevat tiedot Verohallinnolle verovuoden aikana viimeistään 30 päivänä huhtikuuta.

Verohallinto antaa tarkemmat määräykset veron maksutavasta ja ilmoitettavista tiedoista.

7 §

Veron maksuunpano

Jos veroa ei ole suoritettu, Verohallinto maksuunpanee veron veronlisäyksineen verovelvollisen maksettavaksi.

Jos veroa on hakijan antamien virheellisten tai puutteellisten tietojen johdosta palautettu liikaa, Verohallinto maksuunpanee liikaa palautetun määrän veronlisäyksineen.

Maksuunpanoa koskeva päätös on tehtävä viimeistään viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jolta vero on jäänyt suorittamatta tai jota virheellinen palautuspäätös koskee. Ennen maksuunpanoa verovelvolliselle on varattava tilaisuus selvityksen antamiseen.

8 §

Arviomaksuunpano

Jos verovelvollinen on laiminlyönyt veron ilmoittamisen kokonaan tai on ilmoittanut sitä ilmeisesti liian vähän, eikä ole kehotuksesta huolimatta antanut veron määräämistä varten tarvittavia tietoja, Verohallinnon on arvioitava veron määrä ja maksuunpantava vero veronlisäyksineen verovelvollisen maksettavaksi. Maksuunpano on toimitettava viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jolta vero on jäänyt suorittamatta.

Ennen arviomaksuunpanoa on verovelvolliselle varattava tilaisuus selvityksen antamiseen.

9 §

Veronlisäys

Jos vero maksetaan 6 §:ssä säädetyn määräajan jälkeen, verovelvollisen on veron maksamisen yhteydessä oma-aloitteisesti maksettava veronlisäystä. Jos veroa ei ole maksettu ilman veron maksuunpanoa tai jos verovelvollinen ei ole oma-aloitteisesti maksanut veronlisäystä, Verohallinto määrää verolle veronlisäystä.

Veronlisäys lasketaan siten kuin veronlisäyksestä ja viivekorosta annetussa laissa (1556/1995) säädetään. Veronlisäys lasketaan 7 §:n 2 momentissa tarkoitettussa tilanteessa kuitenkin siitä päivästä, jona palautus on maksettu, asetettavaan eräpäivään, viimeksi mainittu päivä mukaan lukien.

10 §

Veronkorotus

Jos verovelvollinen on ilman pätevää syytä antanut ilmoituksen tai muun tiedon tai asiakirjan olennaisesti myöhässä, virheellisenä tai olennaisesti puutteellisenä taikka jos verovelvollinen on muutoin laiminlyönyt kokonaan tai osittain ilmoittamisvelvollisuutensa, eikä laiminlyöntiä ole pidettävä vähäisenä, veron määrää voidaan maksuunpanon yhteydessä korottaa enintään 30 prosentilla.

Jos verovelvollinen on tahallaan tai törkeästä huolimattomuudesta antanut puutteellisen, erehdyttävän tai väärän ilmoituksen, muun tiedon tai asiakirjan taikka jättänyt muutoin ilmoittamisvelvollisuutensa täyttämättä, ja menettely on ollut omiaan aiheuttamaan sen, että verovelvollinen vapautuu veron suorittamisesta, veron määrää voidaan korottaa vähintään 20 ja enintään 50 prosentilla.

Jos 2 momentissa tarkoitettua verovelvollisen menettelyä ottaen huomioon sillä saavutettavissa oleva hyöty ja asiaan muutoin vaikuttavat olosuhteet on pidettävä törkeänä, veron määrää voidaan korottaa vähintään 50 prosentilla ja enintään 100 prosentilla.

Korotus määrätään siitä veron määrästä, jota 1, 2 ja 3 momentissa tarkoitettu laiminlyönti on koskenut.

11 §

Valitusosoitus ja maksuunpannun veron maksaminen

Kun verovelvolliselle maksuunpannaan veroa tai veronkorotusta, verovelvolliselle on annettava päätös, johon on liitetty valitusosoitus. Valtiovarainministeriön asetuksella säädetään ajankohdasta, jolloin vero on maksettava.

12 §

Veronkanto

Pankkiveron kanto, perintä ja palauttaminen toimitetaan siten kuin veronkantolaissa (609/2005) ja sen nojalla säädetään tai määrätään.

13 §

Vastuu verosta yritysjärjestelytilanteissa

Jos verovelvollinen on verovuoden aikana osallisena sulautumisessa tai jakautumisessa, myös sulautumisessa tai jakautumisessa vastaanottavana yhtiönä oleva talletuspankki vastaa kyseisenä verovuonna suoritettavasta pankkiverosta.

Jos verovelvollinen luovuttaa verovuoden aikana liiketoimintansa joko kokonaan tai osittain, myös liiketoiminnan vastaanottanut yhtiö vastaa siitä osasta verovuonna suoritettavasta pankkiverosta, joka vastaa liiketoiminnan vastaanottaneelle yhtiölle siirtyneiden riskipainotettujen erien suhteellista osuutta liiketoiminnan luovuttaneen talletuspankin riskipainotettujen erien kokonaismäärästä ennen luovutusta.

Verovastuun toteuttamista säädetään veronkantolain 8 luvussa.

14 §

Aiheettomasti suoritettu vero

Jos veroa on suoritettu aiheettomasti tai liikaa, Verohallinto palauttaa hakemuksesta liikaa suoritettua veron.

Hakemus on tehtävä viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jolta vero on suoritettu.

15 §

Oikaisu verovelvollisen hyväksi

Jos Verohallinto verovelvollisen valituksen johdosta tai muutoin toteaa, että sen päätös on verovelvollisen vahingoksi virheellinen, Verohallinnon on oikaistava päätöksessä oleva virhe. Verovelvollisella on oikeus saada virheen johdosta liikaa maksettavaksi määrätty vero tai vero, joka oli päätetty jättää palauttamatta, palautuksena, jollei asiaa ole valitukseen annetulla päätöksellä ratkaistu.

Oikaisu voidaan tehdä viiden vuoden kuluessa sen verovuoden päättymisestä, jota oikaistava päätös koskee tai 60 päivän kuluessa oikaistavan päätöksen tekemisestä taikka verovelvollisen sanottujen määräaikojen kuluessa tekemän vaatimuksen perusteella myöhemminkin.

16 §

Muutoksenhaku hallinto-oikeuteen

Verohallinnon päätökseen haetaan muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Muutosta haetaan siltä hallinto-oikeudelta, jonka tuomiopiirissä verovelvollisen kotikunta on ollut verovuotta edeltävän vuoden lopussa. Veronsaajien puolesta valitusoikeus on Veronsaajien oikeudenvallontayksiköllä. Valituskirjelmä on toimitettava valitusajassa Verohallintoon tai hallinto-oikeuteen.

Verovelvollisen valitusaika on viisi vuotta verovuoden päättymisestä, kuitenkin aina 60 päivää päätöksen tiedoksisaannista. Veronsaajien oikeudenvallontayksikön valitusaika on 30 päivää päätöksen tekemisestä.

Jos Verohallinto oikaisee päätöstään 15 §:ssä tarkoitetulla tavalla verovelvollisen vaatimuksen mukaisesti, valitus raukeaa. Siltä osin kuin Verohallinto katsoo, että verovelvollisen valitus ei anna aiheutta päätöksen oikaisemiseen, Verohallinnon on annettava valituksen johdosta lausuntonsa ja siirrettävä valitus tältä osin hallinto-oikeuden käsiteltäväksi.

Hallinto-oikeuden on varattava valituksen ja lausunnon johdosta, Veronsaajien oikeudenvallontayksikön tekemästä valituksesta verovelvolliselle, ja verovelvollisen tekemästä valituksesta Veronsaajien oikeudenvallontayksikölle, tilaisuus vastineen antamiseen sekä tarvittaessa muutoksenhakijalle tilaisuus vastaselityksen antamiseen.

17 §

Muutoksenhaku korkeimpaan hallinto-oikeuteen

Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Valitusoikeus korkeimpaan hallinto-oikeuteen on niillä, jotka voivat hakea muutosta Verohallinnon päätökseen. Muutoksenhaussa noudatetaan tällöin, mitä verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) 70 ja 71 §:ssä on säädetty.

18 §

Veron suorittaminen muutoksenhaun aikana

Vero on muutoksenhausta huolimatta maksettava säädettyinä aikana.

19 §

Verosta vastuussa olevan muutoksenhakuoikeus

Mitä tässä luvussa säädetään verovelvollisesta, sovelletaan myös verosta 13 §:n nojalla vastuussa olevaan.

20 §

Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön kuuleminen ja tiedoksianto

Veronsaajien oikeudenvalvontayksikköä kuullaan ja päätös annetaan tiedoksi siten, että Veronsaajien oikeudenvalvontayksikölle varataan tilaisuus tutustua verotusasiakirjoihin.

21 §

Päätös Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön pyynnöstä

Jos Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö katsoo, että verovelvollisen maksettavaksi olisi määrättävä veroa, veronlisäystä tai veronkorotusta, Verohallinnon on Veronsaajien oikeudenvalvontayksikön pyynnöstä tehtävä asiassa päätös, johon liitetään valitusosoitus.

22 §

Oikaisu muutoksenhaun perusteella

Jos muutoksenhaun johdosta annetun päätöksen perusteella vero on poistettava tai sitä on alennettava, Verohallinto muuttaa verotusta ja palauttaa takaisin liikaa maksetun veron korkoseuraamuksineen.

Jos muutoksenhaun johdosta annetun päätöksen perusteella veroa tulee määrättäväksi tai veroa on korotettava, Verohallinto antaa uuden päätöksen ja perii maksamattoman veron korkoseuraamuksineen.

23 §

Palautettavalle määrälle maksettava korko

Veroa palautettaessa palautettavalle määrälle maksetaan veronkantolain (609/2055) 22 §:ssä säädetty korko. Korko lasketaan veron maksupäivästä palautuspäivään.

24 §

Tiedonantovelvollisuus ja kirjanpidon tarkastus

Verovelvollisen on vaadittaessa annettava Verohallinnolle veron valvontaa ja määräämistä varten tarvittavat tiedot, asiakirjat ja muu tarpeellinen selvitys pankkiveron suorittamisvelvollisuudesta ja perusteista.

Verovelvollisen on Verohallinnon kehotuksesta Suomessa esitettävä tarkastettavaksi kirjanpitonsa ja muu aineisto, joka saattaa olla tarpeen veroa määrättäessä tai veroa koskevaa muutoksenhakua käsiteltäessä.

25 §

Verohallinnon tiedonsaanti ja tarkastusoikeus

Verohallinnon oikeudesta saada pankkiverotuksen toimittamista varten tietoja sivulliselta ja viranomaiselta sekä oikeudesta tarkastaa ne asiakirjat, joista sivullisen tiedonantovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja voi olla saatavilla, on voimassa, mitä verotusmenettelystä annetun lain 19 - 25 §:ssä säädetään.

26 §

Finanssivalvonnan tiedonantovelvollisuus

Finanssivalvonnan on kunkin verovuoden tammikuun 31 päivään mennessä toimitettava Verohallinnolle verovalvontaa varten luettelo talletuspankeista, jotka ovat verovuonna velvolliset suorittamaan pankkiveroa.

Finanssivalvonnan on annettava Verohallinnon pyynnöstä lausuntoja pankkiveron suorittamisvelvollisuudesta ja perusteista.

27 §

Veron kiertäminen

Jos jollekin olosuhteelle tai toimenpiteelle on annettu sellainen sisältö tai muoto, joka ei vastaa asian varsinaista luonnetta tai tarkoitusta, tai jos on ryhdytty muuhun toimenpiteeseen ilmeisesti siinä tarkoituksessa, että verosta vapauduttaisiin, on veroa määrättäessä meneteltävä niin kuin asiassa olisi käytetty oikeaa muotoa.

28 §

Rangaistussäännös

Rangaistus veron lainvastaisesta välttämisestä ja sen yrittämisestä säädetään rikoslain 29 luvun 1-3 §:ssä.

29 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Lakia sovellettaisiin vuosilta 2013 – 2015 suoritettavaan pankkiveroon.

2. Laki

elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 16 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan elinkeinotulon verottamisesta annetun lain (360/1968) 16 §:n 9 kohta, sellaisena kuin se on laissa 1077/2008, sekä

lisätään 16 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laeissa 859/1981, 1164/1990, 717/2004, 1134/2005 ja 1077/2008, uusi 10 kohta seuraavasti:

16 §

Tulon hankkimisesta tai säilyttämisestä johtuneita menoja eivät ole:

9) osakeyhtiön omista osakkeista suorittama määrä, ellei 18 §:n 3 momentissa toisin säädetä,

10) väliaikaisesta pankkiverosta annetun lain (/) nojalla suoritettava pankkivero.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

3.

Laki

verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain 18 ja 20 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

lisätään verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annetun lain (1346/1999) 18 §:n 1 momenttiin, sellaisena kuin se on osaksi laeissa 1008/2006, 504/2008, 525/2009 ja 1500/2011, uusi 8 kohta, sekä 20 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi mainitussa laissa 1500/2011, uusi 7 kohta seuraavasti:

18 §

Verohallinnon oikeus tietojen oma-aloitteiseen antamiseen

Verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa omasta aloitteestaan verotustietoja verovelvollista koskevine tunnistetietoineen:

7) Finanssivalvonnalle ulkomaisen rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuden täyttämiseen sekä verojen perimisvelvollisuuteen liittyviä rahastoyhtiön ja verovelvollisen verotustietoja, joilla saattaa olla merkitystä arvioitaessa, onko ulkomaisen rahastoyhtiön Suomeen perustamaa sijoitusrahastoa hallinnoitaessa olennaisesti rikottu Suomessa yleisen edun turvaamiseksi voimassa olevaa lainsäädäntöä sijoitusrahastolain (48/1999) 18 j §:ssä tarkoitettulla tavalla;

8) Finanssivalvonnalle tarpeelliset verotustiedot lausunnon antamiseksi pankkiveron määräämistä koskevassa asiassa.

20 §

Tietojen antaminen eräille viranomaisille

Verohallinto voi salassapitovelvollisuuden estämättä antaa pyynnöstä:

6) Finanssivalvonnalle sijoitusrahastolain 18 j §:ssä tarkoitettua arviointia varten tarpeellisia ulkomaisen rahastoyhtiön tiedonantovelvollisuuteen ja verojen perimisvelvollisuuteen liittyviä rahastoyhtiön ja verovelvollisen verotustietoja;

7) Finanssivalvonnalle tarpeelliset verotustiedot lausunnon antamiseksi pankkiveron määräämistä koskevassa asiassa.
